

Τζούλια Μπινάντο Μέλις

Το κορίτσι
που έφτυνε
φωτιά

ΤΖΟΥΛΙΑ ΜΠΙΝΑΝΤΟ ΜΕΛΙΣ

Το κορίτσι που έφτυνε φωτιά

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ιταλικά

ΦΩΤΕΙΝΗ ΖΕΡΒΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.»

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 596

Τζούλια Μπινάντο Μέλις, *Το κορίτσι που έφτυνε φωτιά*

Giulia Binando Melis, *La bambina sputafuoco*

Μετάφραση: Φωτεινή Ζερβού

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Η εικόνα εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ, 2024

Copyright© Giulia Binando Melis (c/o Carmen Prestia Literary Agency), 2022

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Garzanti S.r.L., Μιλάνο, 2022

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Φεβρουάριος 2024

KET E510 ΚΕΠ 1/24

ISBN 978-960-16-7263-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ. ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Πρόλογος

Όταν φτύνεις φωτιά, το στόμα δεν καίγεται.

Την πρώτη φορά δεν το ήξερα και φοβήθηκα ότι θα χάσω τα δόντια μου. Τα άγγιξα αμέσως, ήταν όλα στη θέση τους, έλειπε μόνο ο κυνόδοντας. Αλλά αυτός μου είχε πέσει πριν από έναν μήνα, κι έτσι ησύχασα. Ήταν απλώς χλιαρά, όπως όταν πίνεις τσάι, επανήλθαν όμως σε λίγο στην κανονική τους θερμοκρασία.

Τότε αποφάσισα να φτύσω και πάλι φωτιά. Πιο δυνατά αυτή τη φορά.

Η φλόγα ήταν τόσο μεγάλη, που κάηκε το χνούδι στο πάνω χείλος μου και στενοχωρήθηκα λιγάκι, γιατί ήθελα να έχω μακριές και στριφογυριστές τρίχες, σαν τα μουστάκια των δράκων της Ανατολής. Οι δράκοι μοιάζουν με μεγάλα ερπετά και στην Κίνα έχουν χρυσαφί χρώμα. Τους βρίσκεις παντού, στα σπίτια, στα εστιατόρια, στο ωροσκόπιο και στον θρόνο του αυτοκράτορα, επειδή φέρνουν τύχη.

Εγώ όμως μάλλον είμαι δράκος της Δύσης, γιατί είμαι πράσινος, έχω πολύ μεγάλα και μακριά φτερά και μυτερά κέρατα, για να αντιμετωπίζω τα ξίφη των ιπποτών. Πρέπει να πω ότι μερικές φορές θα μου άρεσε να είμαι δράκος της Ανατολής, γιατί κάνουν γιορτές προς τιμήν τους και δεν τους σκοτώνουν.

Εμένα θέλουν να με σκοτώσουν.

Αλλά με τις φλόγες που βγάζω από το στόμα μου τους
καίω όλους.

ΜΟΥ ΕΙΠΑΝ ένα ψέμα.

Δεν το ανακάλυψα αμέσως, γιατί αυτός ο τύπος που μου το είπε πίστευε ότι αυτή ήταν η αλήθεια. «Είμαι σίγουρος ότι το πρόβλημα είναι στα νεφρά, δεν πίνεις νερό και τρως πολύ κρέας, έτσι δεν είναι;» Η νοσοκόμα με κοίταξε και κούνησε καταφατικά το κεφάλι. Δεν ήξερα τι να απαντήσω, και η μαμά μου είπε πως όταν είμαι στο σπίτι, πίνω αρκετό νερό, αλλά δεν είναι σίγουρη ότι πίνω και όταν είμαι στο σχολείο, όσο για το κρέας, απεναντίας ήταν βέβαιη πως δεν έτρωγα πολύ, γιατί είναι ακριβό. Αυτός άπλωσε το χέρι και της έδωσε ένα χαρτί με μια ειδική διατροφή και τις συνταγές για φάρμακα. Ύστερα η νοσοκόμα μάς συνόδευσε έξω.

Όταν μπήκα στο αυτοκίνητο, ρώτησα αν μπορούσα να μην πάω στο σχολείο το απόγευμα, γιατί δεν ένιωθα καλά· ήταν αλήθεια, αλλά υπερέβαλλα λιγάκι, επειδή προτιμούσα να παίξω με τις αγελάδες. Ίσχυαν και τα δύο.

Τελικά έμεινα στο σπίτι γιατί ήμουν κουρασμένη και έβλεπα τις αγελάδες από το παράθυρο, θα έβοσκαν λίγες ακόμη βδομάδες στο απέναντι λιβάδι και ύστερα ο γείτονας μου ο Βίτζιο θα τις μετέφερε στα ορεινά βοσκοτόπια, γιατί πλησίαζε Μάιος. Είμαι σίγουρη ότι με αναγνωρίζουν και μόλις επιστρέφω στο σπίτι, πηγαίνω και χαϊδεύω τη ροζ μουσούδα τους.

Ήταν τέσσερις και ξάπλωσα στον καναπέ με την κουβέρτα, μια αγαπημένη συνήθειά μου, άνοιξα την τηλεόραση, αλλά αποκοιμήθηκα. Ξύπνησα γιατί ένιωθα σαν να με τσιμπούν καρφίτσες στην πλάτη και φώναξα για να δω αν είναι κανείς στο σπίτι. Η μαμά μου ήρθε από την κουζίνα και της εξήγησα πώς ένιωθα, τότε μου έδωσε παρακεταμόλη, όπως είχε συστήσει ο γιατρός, και ακούμπησε την παλάμη της στο κεφάλι μου, σαν να το έξιχνε απαλά. Πρώτησα αν μπορούσα να μην πάω σχολείο το επόμενο πρωί και μου απάντησε αποφασιστικά: «Όχι».

Πήγα. Όταν ξύπνησα, στενοχωρήθηκα λίγο γιατί ήμουν καλά, δεν είχα καμία δικαιολογία να μείνω στο σπίτι, όμως την τρίτη ώρα άρχισα να νιώθω πάλι τα τσιμπήματα, αλλά ήταν αργά, ήμουν ήδη στην τάξη. Περίμενα να φάω μεσημεριανό, γιατί ήταν η μέρα που έφτιαχναν ζυμαρικά στον φούρνο, ίσως το φαγητό να άρεσε και στα τσιμπήματα, γιατί έγιναν πιο έντονα και ανέβαιναν προς τα πάνω, σαν να ήθελαν να φτάσουν στο στομάχι. Μετά το μεγάλο διάλειμμα γύρισα στην τάξη, αλλά νωρίς το απόγευμα δεν άντεχα άλλο να καθίσω και τηλεφώνησα στο σπίτι. Τα τσιμπήματα είχαν γίνει πιο άσχημα, τώρα τα ένιωθα στο στήθος, δεν καταλάβαινα τι γινόταν και εκνευριζόμουν. Τα τσιμπήματα και ο εκνευρισμός με έκαναν να βάλω τα κλάματα και οι δασκάλες πηγαινοέρχονταν νευρικά περιμένοντας να έρθει κάποιος να με πάρει.

Στα Επείγοντα δεν ήταν ο ίδιος γιατρός, αλλά ένας άλλος, νεότερος, που μου πήρε αίμα για να κάνουν εξετάσεις, μετά κάλεσε τη μαμά μου να της μιλήσει ιδιαιτέρως και δεν το θεώρησα σωστό, μια και το αίμα ήταν δικό μου. Όταν γύρισε, με βοήθησε να ντυθώ και μου είπε αμέσως

ότι θα με πήγαιναν σε ένα άλλο, μεγαλύτερο νοσοκομείο, για να μου κάνουν μια εξέταση που δεν μπορούσαν να μου κάνουν εκεί. Είχα κάτι σωληνάκια στο χέρι, για να μου βάλουν το παυσίπονο, και φόρεσα μόνο το ένα μανίκι του μπουφάν. Η μαμά μου τηλεφώνησε στον μπαμπά μου και του είπε ότι θα αφήναμε το αυτοκίνητο στην Ιβρέα, γιατί στο Τορίνο θα μας μετέφεραν με ασθενοφόρο οι άνθρωποι του νοσοκομείου, κι εγώ κολακευόμουν από την τόση προσοχή. Ενώ μιλούσε, με κοίταξε και είπε σιγανά «πάμε, Μίνα», μετά πήρε το στατό του ορού και ξεκίνησε να προχωρά προς τον άνθρωπο με την κόκκινη φόρμα, εγώ ακολουθούσα ακριβώς πίσω, εξαιτίας του ορού, και γιατί δεν ήξερα ποιος ήταν αυτός που μου είχε πει «γεια σου, Μαρτίνα, θέλεις να έρθεις μαζί μου;». Μου ζήτησε να ξαπλώσω στο φορείο, γιατί αυτές είναι οι θέσεις του ασθενοφόρου και έχουν ζώνες που σε δένουν (τρεις, πορτοκαλί). Ήταν η πρώτη φορά που έμπαινα και θα μου άρεσε ν' ακούσω τη σειρήνα.

Λίγο αργότερα χτύπησε το κινητό, ο μπαμπάς με την Ολίβια, την αδελφή μου, ακολουθούσαν με το αυτοκίνητο. Η Ολίβια ήθελε να μου μιλήσει, έλεγε ότι ήταν εφτά χρόνων και μπορούσε πια να μιλά στο τηλέφωνο μόνη της, χωρίς ανοιχτή ακρόαση. Νομίζω πως αυτή τη φορά συμφωνούσαν όλοι, μια που η μαμά μου έδωσε το κινητό: «Είναι η Ολίβια, σε θέλει». Πλησίασα το κινητό στο αυτί μου και είπα: «Γεια, πες μου». Αυτή φώναξε ότι μόλις πέρασε δίπλα από το ασθενοφόρο ένα τρακτέρ με όλα τα φώτα αναμμένα και ρώτησε αν το είχα δει. Της απάντησα πως όχι, γιατί ήμουν ξαπλωμένη κι εκείνη μου είπε: «Το ξέρω, αλλά είσαι ψηλά. Υπάρχει παράθυρο κοντά σου;».

Γύρισα και είδα τον άντρα με την κόκκινη με άσπρες

λωρίδες φόρμα, συζητούσε με τη μαμά μου, αυτή όμως κοιτούσε εμένα και κάθε τόσο του χαμογελούσε, γιατί είναι πάντα πολύ ευγενική με τους άλλους. Της απάντησα χαμηλόφωνα: «Κάθεται μπροστά ο κύριος του ασθενοφόρου και δεν το βλέπω».

Τότε η Ολίβια ξεφύσηξε και ακούστηκε μέσα από το τηλέφωνο σαν ήχος καφετιέρας. «Αν περάσει κι άλλο, θα σου ξανατηλεφωνήσω».

Έκλεισε το κινητό.

Μπήκαμε στο νοσοκομείο χωρίς να σταματήσουμε, και δεν ήξερα ότι μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο, ίσως επιτρέπεται μόνο στα ασθενοφόρα. Άκουσα τις ρόδες του φορείου μου να κυλούν πάνω στη ράμπα για να κατεβούν και μετά να κυλούν απαλά στο δάπεδο, αν δεν ένιωθα τα τσιμπήματα, θα διασκέδαζα, γιατί ήταν σαν να ήμουν σε καρότσι σουπερμάρκετ, με τη διαφορά ότι τώρα δε σου φώναζε κανείς γι' αυτό που κάνεις. Όταν σταμάτησαν να κυλούν οι ρόδες, βρισκόμουν μέσα σε ένα γαλάζιο δωμάτιο, στους τοίχους είχαν ζωγραφίσει σύννεφα και αερόστατα, υπήρχε ένα παράθυρο σαν τρύπα στον ουρανό, που μέσα από αυτό έβλεπες τον δρόμο και αυτοκίνητα να πηγαινοέρχονται, όλα λουσμένα στο ίδιο χρυσαφί χρώμα, γιατί ο ήλιος έδυε, αλλά από αυτή την πλευρά του νοσοκομείου που βρισκόμουν δε φαινόταν.

Μπήκαν δύο γιατροί, ένας μεγάλος σε ηλικία, αδύνατος και φαλακρός, και ένας με τα ίδια χαρακτηριστικά αλλά νεότερος. Μου ζήτησαν να βγάλω όλα μου τα ρούχα και ήταν η πρώτη φορά που στεκόμουν γυμνή μπροστά σε κάποιον που δεν ήταν η Ολίβια ή οι γονείς μου, αισθανόμουν να καίει το πρόσωπό μου και δεν ήξερα ποιον να κοιτάξω.

Η μαμά μου είχε πάει να υπογράψει κάτι χαρτιά και δεν ήταν εκεί, είχε πει: «Πηγαίνω κι έρχομαι».

Όταν τελείωσαν την εξέταση, βγήκαν από το δωμάτιο κι εγώ έμεινα να κοιτώ την οροφή, που ήταν καλυμμένη με άσπρα πλακάκια γεμάτα τρυπούλες, μέτρησα μία σειρά οριζόντια και μία κάθετα, ήταν είκοσι εφτά επί είκοσι εφτά. Σήκωσα το χέρι που δεν είχε ορό και έγραψα τους αριθμούς στον αέρα με την άκρη του δείκτη. Ο πολλαπλασιασμός σε στήλη γίνεται συνήθως γρήγορα, αλλά στον αέρα έχανα τα κρατούμενα και έπρεπε ν' αρχίζω πάλι από την αρχή.

Μπήκε μια νοσηλεύτρια, ρώτησε πώς είμαι, άλλαξε τον ορό και έπειτα έφυγε.

Ήταν τρυπούλες στρογγυλές, πολύ μικρές, μόνο πολύ λεπτά πράγματα μπορούσαν να περάσουν μέσα από αυτές, όπως σταγόνες βροχής και σπαγγέτι. Τα σπαγγέτι μόλις που θα περνούσαν, αλλά θα έπρεπε να είναι σκέτα, δε θα χωρούσε ούτε η σάλτσα τους. Έτσι προτίμησα τη βροχή, ζεστή όμως, όπως το καλοκαίρι.

Η μαμά και ο μπαμπάς μπήκαν μαζί με την Ολίβια, έπρεπε να πάνε να μιλήσουν με τους γιατρούς κι έτσι άφησαν την αδελφή μου μ' εμένα. Μόλις μείναμε μόνες, με ρώτησε: «Είσαι άρρωστη;». Της είπα ότι ο πόνος σχεδόν μου πέρασε. Έκανε έναν γύρο στο δωμάτιο και μετά κάθισε στο γραφείο, σταύρωσε τα χέρια και μου είπε πως ένας μήνας δίαιτα με ακτινίδιο και υπόθετα ήταν η μοναδική θεραπεία για τον πόνο που ένιωθα.

Την τελευταία φορά που έφαγα ακτινίδιο υπεύθυνος ήταν ο Ντάβιντε Βίλλα. Ο Ντάβιντε Βίλλα είναι συμμαθητής μου, αν και θα προτιμούσα να μην είναι. Όταν με βλέπει, μουγκανίζει και μια φορά κοντέψαμε να στραγγαλί-

σουμε ο ένας τον άλλο. Όλοι στην τάξη ξέρουν ότι είμαι αλλεργική στα ακτινίδια και όταν στην τραπεζαρία του σχολείου, μετά το μεσημεριανό φαγητό, σερβίρουν φρουτοσαλάτα, εμένα μου δίνουν παγωτό, και ο Ντάβιντε δεν το δέχεται· μια μέρα μετά το παγωτό άρχισα να νιώθω έντονη φαγούρα στο πρόσωπο και ενώ τα χείλη μου είχαν πρηστεί, αυτός γελούσε ασυγκράτητα. Χωρίς να διστάσω, μόλις ένιωσα καλύτερα, ενώ έπαιζε απορροφημένος Game Boy, του κόλλησα στην οθόνη μια εικόνα με ένα ζώο, ήταν μια μαύρη χήρα, κι αυτός κατατρόμαξε γιατί έχει αραχνοφοβία, και εκείνη τη μέρα πιαστήκαμε στα χέρια.

Έπειτα από λίγη ώρα επέστρεψαν η μαμά και ο μπαμπάς μαζί με μια άλλη γιατρό. Ήταν η γιατρός Μπόσκο και μου είπε: «Μαρτίνα, θα χρειαστεί να μείνεις εδώ για λίγες μέρες». Χαμογέλασε και πλησίασε περισσότερο, έτσι διαπίστωσα ότι τα δαμασκηνί μαλλιά της ήταν βαμμένα, γιατί στις ρίζες το χρώμα τους ήταν καστανό. «Τώρα θα σε μεταφέρουν στον πέμπτο όροφο, όπου σε περιμένει ένα δωμάτιο» είπε.

Μετά εμφανίστηκε ένας νοσηλευτής με ένα αναπηρικό καροτσάκι και ήμουν σίγουρη ότι δεν ήταν για μένα, επειδή μπορούσα να περπατήσω, αλλά με έβαλε να καθίσω, γιατί εδώ τα χρησιμοποιούν για τις μετακινήσεις των ασθενών, όπως τα λεωφορεία.

Ο μπαμπάς και η Ολίβια μπήκαν στο ασανσέρ μαζί μας, αλλά δεν επιτρεπόταν να μπουκ στο τμήμα. Το πρώτο πράγμα που είδα όταν άνοιξαν την πόρτα, ήταν ένας μακρύς διάδρομος, άδειος και ήσυχος. Υπήρχε ο μπλε νυχτερινός φωτισμός, γιατί μετά τις δέκα το βράδυ σβήνουν τα μεγάλα φώτα.

Με τακτοποίησαν στο δωμάτιο με τον αριθμό δύο, που τώρα πια είναι δικό μου. Έχει ένα γραφείο με καρέκλα, μια ντουλάπα, ένα κάδρο με μια φάλαινα που εκτοξεύει νερό από το κεφάλι, ένα κομοδίνο, μια πολυθρόνα που ανοίγει και γίνεται κρεβάτι, μια τηλεόραση τοποθετημένη στον τοίχο και ένα κρεβάτι στρωμένο με άσπρα σεντόνια· τα αλλάζουν σχεδόν κάθε πρωί στις οχτώ και τα βάζουν ολόιδια, στην ούγια γράφει Π.Ν.Ρ.Μ. (Παιδιατρικό Νοσοκομείο Ρετζίνα Μαργκερίτα) παύλα Σάντ' Άννα, αλλά τα μπλε γράμματα έχουν ξεθωριάσει, γιατί η Ρίτα τα πλένει συνεχώς. Η Ρίτα είναι η κυρία που καθαρίζει και πρώτη φορά υπάρχει κάποια κυρία που με φροντίζει· στο σπίτι η μαμά μου κάνει τις δουλειές, το δωμάτιό μας όμως το συγουρίζουμε εγώ και η Ολίβια, δηλαδή μόνο εγώ, γιατί η αδελφή μου είναι ακόμα μικρή και όταν πρέπει να φτιάξει το κρεβάτι, είναι η μόνη φορά που δεν αντιδρά στον χαρακτηρισμό μικρή: πιάνει τις κουβέρτες και παριστάνει ότι δεν ξέρει πώς να τις στρώσει, τις ζαρώνει και κοιτάζει λυπημένη με τρεμάμενα χείλη, και τότε αναλαμβάνω εγώ, δεν μπορώ να την ακούω να γκρινιάζει, όταν αρχίζει, δε σταματά.

Εκείνη τη μέρα είχε αρχίσει να κλαίει, γιατί ήταν αργά και ήθελε να γυρίσει στο σπίτι μαζί μ' εμένα, εγώ είπα στη γιατρό Μπόσκο ότι μετά τον ορό ήμουν σίγουρη πως δε θα ένιωθα τσιμπήματα και θα προτιμούσα να γυρίσω στο σπίτι. Η γιατρός μου είπε να χαιρετήσω την αδελφή μου και θα το συζητούσαμε το επόμενο πρωί.

Αγκάλιασα την Ολίβια κι αυτή μου φιθύρισε στο αυτί ότι δεν ήταν αλήθεια αυτά για τη θεραπεία με ακτινίδια και υπόθετα, κι εγώ της απάντησα: «Ευτυχώς, γιατί δε θα μου άρεσε καθόλου».

Όταν γύρισα στο δωμάτιο, πήγα να κάνω πιπί και κούταξα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη, το δέρμα μου ήταν κιτρινωπό, ίσως εξαιτίας του φωτισμού. Η Ολίβια μου είχε αφήσει μια γραμμή μύξας στον ώμο και την παρατηρούσα αρκετή ώρα που γυάλιζε.

ΤΩΡΑ ΣΥΝΗΘΙΣΑ και δε με ενοχλεί, αλλά αυτοί χτυπούν την πόρτα στις επτά το πρωί. Λένε καλημέρα και το όνομά μου και εμφανίζονται τρεις στο δωμάτιο· πρέπει να μου κάνουν εξέταση αίματος και ούρων, για να ελέγξουν τις τιμές, γεμίζουν δύο δοκιμαστικούς σωλήνες με αυτά και τους πηγαίνουν κάτω στο εργαστήριο, αλλά πρέπει να πάρουν νωρίς το αίμα, διαφορετικά τα αποτελέσματα δε θα είναι έτοιμα όταν θα περάσουν να με επισκεφτούν οι γιατροί. Εγώ τους χαιρετώ χωρίς ν' ανοίξω τα μάτια και τους αφήνω να κάνουν τη δουλειά τους, και αν είναι εδώ η μαμά μου, σηκώνεται και πηγαίνει να πει έναν καφέ, γιατί αν ξυπνήσει, δεν μπορεί να ξανακοιμηθεί, εγώ όμως μπορώ, και όταν βγαίνουν από το δωμάτιο, ξανακοιμάμαι. Το μόνο πράγμα που τους έχω ζητήσει είναι να μην ανάβουν τα φώτα, γιατί μου αρέσει να ξυπνάω με το φως της ημέρας, κι αφού δεν έχει ξημερώσει, πρέπει να κοιμηθώ ξανά· στην αρχή, επειδή δεν είχαμε ακόμα συνεννοηθεί, μπήκαν το πρώτο πρωί για να πάρουν αίμα με όλα τα φώτα αναμμένα και μετά ήρθε η γιατρός Μπόσκο και μου είπε: «Τώρα θα κάνουμε άλλη μια εξετασούλα και μετά θα σ' αφήσουμε ήσυχη». Εγώ κοιτούσα έξω από το παράθυρο, γιατί το προηγούμενο βράδυ ήταν σκοτάδι και δεν είχα δει τη θέα: η πλατεία Πολόνια δεν είναι όμορφη, αλλά πιο μακριά

φαίνεται το κτίριο Μόλε (πολύ συμπαθητικό) και δεξιά ο Πάδος, που είναι ο μεγαλύτερος σε μήκος ποταμός της Ιταλίας κι ας έχει σύντομο όνομα. Μου το είχε εξηγήσει η δασκάλα Αλμπέρτα, αλλά εκείνο το πρωί τον έβλεπα πρώτη φορά από κοντά. Η γιατρός Μπόσκο μου τον έδειξε, χτύπησε με το δάχτυλο το τζάμι, λες και ήταν εκεί μέσα: «Είναι ο ποταμός Πάδος».

Μετά με μετέφεραν στον πρώτο όροφο και ήμουν και πάλι γυμνή, μου φόρεσαν μια πράσινη ρόμπα που φαινόταν σαν να είναι φτιαγμένη από χαρτί κουζίνας. Πλησίασε ένας γιατρός που φορούσε την ίδια, από κάτω όμως είχε την άσπρη ιατρική ρόμπα, με βοήθησε να ανεβώ στο φορείο και άλλαξε το μπουκάλι που κρεμόταν από το στατό του ορού, ενώ έλεγε: «Τώρα πάρε βαθιά ανάσα και μέτρα μέχρι το τρία». Τον είδα να μικραίνει, ενώ πλησίαζαν κι άλλοι ντυμένοι στα πράσινα όπως αυτός, και έσκυβαν όλοι μαζί από πάνω μου, και ήταν οι Λιλιπούτειοι κι εγώ ο Γκιούλιβερ και φοβόμουν μη με δέσουν ολόκληρη.

Ξύπνησα στο δωμάτιο δύο, φορούσα τις πιτζάμες του σπιτιού και για μια στιγμή νόμιζα ότι βρισκόμουν εκεί. Η μαμά μου καθόταν στην πολυθρόνα με τα μάτια κλειστά, αλλά δεν κοιμόταν· τα άνοιξε με το που τράβηξα τα σκεπάσματα και με ρώτησε πώς είμαι. Εγώ πονούσα χαμηλά στην κοιλιά και στην πλάτη, αλλά τα τσιμπήματα είχαν περάσει, ρώτησα τι ώρα είναι και μου απάντησε: «Πέντε το απόγευμα». Τη ρώτησα αν είχε κοιμηθεί κι αυτή και μου είπε ναι, ότι είχε ξεκουραστεί και τώρα ήμαστε και οι δύο φρέσκιες φρέσκιες.

Λίγο αργότερα εμφανίστηκε η γιατρός Μπόσκο μαζί με μια πολύ ψηλή κυρία με ξανθά μαλλιά μέχρι τους ώμους.

Μου είπε ότι ήταν η ψυχολόγος του τμήματος και μπορούσα να την αποκαλώ γιατρό Μιλάνι· ήθελε να μιλήσει μαζί μου. Η μαμά μου με φίλησε στο μέτωπο και μου είπε: «Μόλις τελειώσετε την κουβέντα επιστρέφω». Η γιατρός Μπόσκο της άνοιξε την πόρτα και βγήκαν.

Εγώ την κοίταξα εξεταστικά στο πρόσωπο, η γιατρός Μιλάνι έχει καλοσυνάτα μάτια, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν είχα ακόμα αποφασίσει και της είπα: «Πείτε μου».

Η γιατρός πήρε την καρτέλα από το γραφείο και την έφερε κοντά στο κρεβάτι, μετά κάθισε και με ρώτησε αν ήμουν καλά, μου εξήγησε ότι αν πονούσα χαμηλά στην κοιλιά και στην πλάτη, ήταν γιατί μου είχαν πάρει δείγμα από τον μυελό των οστών για βιοψία. Κούνησε το κεφάλι καταφατικά: «Πρόκειται μόνο για ένα δείγμα από ιστό του νωτιαίου μυελού και έναν μικρό λεμφαδένα, για να αξιολογήσουν την κατάσταση του οργανισμού σου, και η ζάλη είναι φυσιολογική μετά την αναισθησία. Η ασθένειά σου ονομάζεται Λέμφωμα Μπέρκετ, ήταν ένας χειρουργός που έχει μελετήσει την ασθένεια στην Αφρική, όχι δεν την κολλάς στην Αφρική, ο Μπέρκετ βρισκόταν εκεί όταν έτυχε να την ανακαλύψει και να ασχοληθεί μ' αυτή, τυχαία νοσείς, όχι, θέλει λίγο χρόνο, πρέπει να γίνουν δυνατές θεραπείες, ναι, τουλάχιστον έξι μήνες, αλλά ύστερα από καιρό θα μπορείς ανάμεσα στη μια θεραπεία και την άλλη να επιστρέφεις στο σπίτι σου· για όσο βρίσκεσαι εδώ, θα μπορείς να μιλάς με τους φίλους σου και τους συγγενείς στο τηλέφωνο, στην κουζίνα υπάρχει σταθερό τηλέφωνο για όσους δεν έχουν κινητό. Επίσης υπάρχουν δάσκαλοι, βέβαια, διδάσκουν τα ίδια μαθήματα που κάνεις στο σχολείο, δε θα αλλάξει τίποτα, όχι, εκδρομές δεν κάνουν, αλλά γίνονται άλλες δημιουργικές δραστηριότητες, όπως ζωγραφική και

ντεκουπάζ, υπάρχουν εθελοντές της Ένωσης Ιταλών Γονέων και μπορείς να ζητήσεις να σου φέρουν βιβλία και βιντεοκασέτες, μμμ, αν θυμάμαι καλά, ο *Ρομπέν των δασών* πρέπει να υπάρχει, ναι, αλλά καλύτερα να ρωτήσουμε, του *Τζερόνιμο Στίλτον* υπάρχουν πολλά, γιατί αρέσει σ' όλους, ναι, και ο *Ρομπέν των δασών*, έχεις δίκιο, όμως καλύτερα να το επιβεβαιώσουμε».

Μου χαμογέλασε και μου είπε ότι αν ένιωθα την ανάγκη να μιλήσω ή αν είχα κάποια ερώτηση, μπορούσα να την καλέσω οποιαδήποτε στιγμή και θα ερχόταν αμέσως να με συναντήσει.

Εγώ δεν είχα διάθεση να την ξαναδώ, αλλά έπρεπε να καταλάβω κάτι πριν φύγει. Τη ρώτησα: «Θα πεθάνω;».

Μου απάντησε ότι υπάρχουν ογδόντα πιθανότητες στις εκατό να θεραπευτώ και είκοσι να μη γίνω καλά, αλλά τα ποσοστά αλλάζουν και δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα. Ποτέ δεν είχα σκεφτεί τι ποσοστά υπάρχουν να πεθάνω, συλλογίστηκα.

Ενώ ήμουν σιωπηλή, πρόσθεσε ότι το σημαντικό είναι να κάνω αυτό που συστήνουν οι γιατροί και ότι πρέπει να τους εμπιστευτώ, και επίσης θα είχα συνεχώς την υποστήριξη και τη βοήθεια όλων.

Με ρώτησε αν ήθελα να μάθω κάτι άλλο και είχα δύο ερωτήσεις, αλλά δεν ήταν για την ίδια, συνεπώς απάντησα: «Όχι».

Με χαιρέτησε και την είδα να βγαίνει. Σκέφτηκα ότι δεν είχα καταλάβει τι ακριβώς συνέβαινε και ίσως ούτε αυτή.

Οι ερωτήσεις ήταν:

Γιατί να συμβεί σ' εμένα και όχι στον Ντάβιντε Βίλλα;

Και την Ολίβια ποιος θα τη φροντίζει;

ΤΗΝ ΟΛΙΒΙΑ τη φροντίζω εγώ, τώρα θα την αναλάβει ο παππούς.

Τον έχω διορίσει αντικαταστάτη μου μέχρι να επιστρέψω και πρέπει να αναλάβει κάποια πράγματα.

Στον κήπο υπάρχει ένα υπόστεγο με ξυλόφουρνο που χρησιμοποιούσαμε μόνο το καλοκαίρι και ποτέ τον υπόλοιπο χρόνο, γιατί η οροφή είναι γεμάτη τρύπες και σε κανέναν δεν αρέσει η βρεγμένη πίτσα. Είναι όμως ωραίο μέρος και πιστεύουμε ότι είναι κρίμα να μην το απολαμβάνουμε, έτσι εγώ και η Ολίβια ανοίξαμε μια πιτσαρία-ιππικό όμιλο, γιατί μας αρέσουν τα άλογα, που δεν είναι απαιτητικά και δεν τα ενοχλεί η βροχή και επίσης λατρεύουν τη μαλακή, μουσκεμένη ζύμη, επειδή τους θυμίζει μασημένο χορτάρι.

Ο παππούς δεν είναι πολύ καλός με τα άλογα, λέει «τι ωραίο τρίχωμα έχει αυτό το πυρόξανθο άλογο», απλώνει το χέρι να το χαϊδέψει και στην πραγματικότητα η παλάμη του χαϊδεύει τον αέρα ένα μέτρο πάνω από την πλάτη του. Όταν του το επισημαίνουμε γελά, προσπαθεί ξανά και λέει «να, εδώ είναι, τι όμορφη μουσούδα έχει αυτό το πυρόξανθο άλογο» και το χαϊδεύει στα καπούλια, το άλογο δε χαίρεται, αλλά παριστάνει το ευχαριστημένο, γιατί έχει καλό χαρακτήρα. Τότε ακουμπάμε το χέρι του παππού στο

σωστό σημείο, κι αυτός σοβαρεύει και λέει ότι μάλλον εξαιτίας της ηλικίας δεν ξεχωρίζει καλά τα άλογα.

Γι' αυτό έχει αναλάβει να τα φροντίζει η Ολίβια, αλλά, αν δεν είμαι εγώ, θα πρέπει να τη βοηθήσει με τα υπόλοιπα, κυρίως να ελέγχει ότι υπάρχει αρκετό χώμα και αρκετές κοκκινωπές πέτρες στους κουβάδες, αλλιώς δε θα καταφέρει να ζυμώσει και δε θα μπορούμε να εξυπηρετήσουμε τους πελάτες που θα θέλουν ντοματίνια πάνω στην πίτσα.

Ύστερα την Τρίτη είναι τα μαθήματα μαγείας και πρέπει να τη διορθώνει, δεν είναι καθόλου δύσκολο, γιατί η Ολίβια είναι ακόμα μικρή, κι αν δε θέλει να τα τελειώσει και γκρινιάζει, πρέπει να τη ρωτήσεις αν θέλει να γίνει ξωτικό ή όχι. Πρέπει να μετρά το ύψος της κάθε βδομάδα και να το σημειώνει στον τοίχο του υπόστεγου, όταν παίζουν τους κατασκόπους, πρέπει να ελέγχει αν έχει βάλει τη μαύρη μάσκα στα μάτια, γιατί πάντα την ξεχνά και δεν μπορείς να παριστάνεις τον κατάσκοπο χωρίς να καλύπτεις το πρόσωπό σου, γιατί θα σε αναγνωρίσουν αμέσως. Τέλος το βράδυ, πριν κοιμηθεί, πρέπει να της δίνει ένα φιλί.

Όταν η Ολίβια πει «ενενήντα εννέα μαϊμουδάκια πηδούσαν στο κρεβατάκι», ο παππούς πρέπει να απαντήσει «το ένα πέφτει και σπάει το κεφαλάκι».

Αν δεν ξέρει κάτι, μπορεί να μου τηλεφωνεί.

Σήμερα δεν έχει ακόμα τηλεφωνήσει, μου τηλεφωνεί όμως σχεδόν κάθε μέρα, δεν πειράζει, γιατί ξέρω ότι δεν είναι απλό να φροντίζεις την Ολίβια, και έπειτα χαίρομαι να ακούω τη φωνή του, ο παππούς προφέρει το ρ όπως οι Γάλλοι, κι όταν τον ακούω στο τηλέφωνο, είναι σαν να μου γαργαλάει τα αυτιά. Μερικές φορές μού δίνει να μιλήσω

και στη γιαγιά Πιέρα, που μου λέει πως κάθε βράδυ βλέπει στον ύπνο της ότι θα αδυνατίσω, αλλά δεν πρέπει να ανησυχέι, γιατί απεναντίας έχω παχύνει.

Αυτό συνέβη γιατί τις δύο πρώτες βδομάδες μου είχαν δώσει κορτιζόνη, έτσι σταμάτησαν να διογκώνονται τα όργανά μου, που είχαν πρηστεί εξαιτίας της ασθένειας, είχαν μεγαλώσει τόσο, που έπρεπε να προσέχω κάθε μου κίνηση, γιατί υπήρχε κίνδυνος με το παραμικρό να κάνω κακό στον εαυτό μου και για λίγες μέρες δε μου επέτρεπαν να σηκωθώ από το κρεβάτι ούτε για να πάω στην τουαλέτα. Η κορτιζόνη είναι ένα φάρμακο που προκαλεί πείνα και μόλις άνοιγα τα μάτια μου το πρωί, ήθελα να φάω οπωσδήποτε σάντουιτς με ντομάτα και μοτσαρέλα, και η μαμά μου πήγαινε να το αγοράσει από τον αυτόματο πωλητή στην είσοδο του νοσοκομείου. Συνέχισα να το τρώω, από συνήθεια, και μετά τη θεραπεία με κορτιζόνη, τώρα όμως πρέπει να κάνω δίαιτα γιατί έχω υψηλό σάκχαρο, όπως ο παππούς. Τώρα είναι η ώρα του μεσημεριανού φαγητού και δεν έχω διάθεση να φάω κοτόσουπα με ζυμαρικά: ακούω να χτυπούν την πόρτα, ξέρω ποιος είναι, ωστόσο ρωτώ: «Ποιος είναι;».

«Η Ίμμα, να περάσω;»

«Εξαρτάται».

«Μίνα, γρήγορα γιατί θα κρυώσει. Θυμάσαι τι συμφωνήσαμε;»

Η Ίμμα μένει για λίγο σιωπηλή, μισανοίγει την πόρτα ίσα ίσα για να ακουστεί η φωνή της.

«Έχω βάλει τη μικρή κονσέρβα κάτω από το ποτήρι».

Μετά σπρώχνει την πόρτα και μπαίνει με το καρότσι, παίρνει το τραπεζάκι του κρεβατιού, ισιώνει τα πτυσσόμενα ποδαράκια, το τακτοποιεί πάνω από τα πόδια μου

και λέει: «Μετά θα σταματήσεις για λίγες μέρες την κονσέρβα τόνου».

Η Ίμμα είναι μια γυναίκα-λάστιχο, μόλις τη δεις για πρώτη φορά, νομίζεις ότι είναι μικρόσωμη, αλλά κάνεις λάθος. Τα νύχια της είναι πάντα βαμμένα σαν να βγαίνουν έτσι από τη ρίζα και φοράει δερμάτινα γυαλιστερά παπούτσια με τακούνι, για να δείχνει ψηλή μετά τη βάρδια της. Έχει κάτασπρα δόντια, που αστράφτουν όταν χαμογελά πλατιά, πράσινα μάτια, που κοιτούν έκπληκτα όταν φωνάζει «Μίνα, δώσ' μου την κονσέρβα τόνου που έκλεψες!» με τόσο δυνατή φωνή, που αναρωτιέμαι πού τη βρήκε, γιατί σίγουρα ένα τόσο λεπτοκαμωμένο σώμα δεν μπορεί να κρύβει τέτοια φωνή. Τα μαλλιά της είναι σγουρά και πυκνά και τα κρατά φυλακισμένα κάτω από ένα πλαστικό σκουφί, που δεν τα αφήνει να ανασάνουν· όταν εμφανίζεται σπρώχνοντας το καρότσι με το φαγητό, φοβάμαι πάντα ότι θα πεταχτούν και θα καταλήξουν μέσα στη ζεστή σούπα μου μαζί με τα ζυμαρικά, τα δαχτυλιδάκια De Cecco.

Το σκουφί αναπηδά μία φορά καθώς σκύβει να πάρει το φαγητό από το καρότσι και μια δεύτερη όταν σηκώνεται για να το ακουμπήσει στο τραπεζάκι. Όσο περισσότερα πιάτα μού φέρνουν, τόσο πιο προσεκτική γίνομαι· αν και μέχρι στιγμής το σκουφί αντέχει και ο ζωμός μου είναι ακόμα ασφαλής, ξέρω όμως ότι κάποια στιγμή θα συμβεί το κακό.

Έχουμε κάνει μια συμφωνία: ένα πιάτο σούπα για μία κονσέρβα, και τρώω τον ζωμό χωρίς να δημιουργώ προβλήματα.

Όταν τελειώνω το μεσημεριανό, η Ίμμα περνά πάλι για να μαζέψει τα πιάτα και τα πλαστικά. Για λόγους υγιεινής

είναι όλα μέσα σε πλαστικά πακέτα, το μήλο, το ψωμί και οι χαρτοπετσέτες, ακόμη και τα μαχαιροπίρουνα είναι πλαστικά. Είναι σαν να τρως σε αεροπλάνο χωρίς να ταξιδεύεις.

Πριν βγει από το τμήμα μου, αφήνει ένα χαρτί με τα γεύματα της επόμενη μέρας, πρέπει να σημειώσω με σταυρούς αυτά που μου αρέσουν, έτσι θα ξέρει τι θέλω να φάω. Της το επιστρέφω και το πιάνει με τα μακριά, γυαλιστερά νύχια της, που σήμερα έχουν σκούρο βιολετί χρώμα, και ετοιμάζεται να φύγει, αλλά γυρίζει αμέσως πίσω, ίσως σκοπεύει να ξεδιπλωθεί με κάποιον άλλο τρόπο, γιατί παίρνει μια βαθιά ανάσα και φουσκώνει ολόκληρη, μετά μου δίνει το χαρτί. Σκύβω το κεφάλι και το κοιτώ, μέσα στα κουτάκια δεν έχω βάλει σταυρούς, αλλά έχω σβήσει τα πάντα με ένα μεγάλο X που έγραψα με στυλό.

Από κάτω έχω γράψει: *Πίτσα με ντομάτα, μοτσαρέλα και κόκκινα κρεμμύδια από την Τροπέα. Σαλάμι ξεχωριστά, ευχαριστώ.*